

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

§. II.

PRÆCIPVVM harum orationum diffe- imen confiftit in efficacia-
 & valore earum. Particularis enim oratio totum suum valorem & effi-
 cacitatem accipit ab ipso orante : & iuxta maiorem, aut minorem
 eius sanctitatem ac dispositionem, Oratio ipsa est magis aut minus utilis
 & fructuosa. At Oratio communis valorem & efficacitatem suam accipit
 à tota Ecclesia. cuius nomine offertur; quæ ex hac parte & hoc nomine
 multò maiorem habet efficacitatem; non quidem in omnibus orationis
 effectibus, sed in aliquibus. Si enim attendamus ad illos duos effectus:
 meritum scilicet augmenti gratiæ, & gloriæ; & spiritualem orantis refecti-
 onem; non est discrimen aliquod inter vtramque orationem. Hæc enim
 duo sunt opera & fructus personales, quæ ita ea facienti profunt, vt non
 possint alijs communicari; & omnino inuitantur Charitati & feruori orā-
 tis: ita vt neque plus mereatur, propterea quod sit Ecclesiæ Minister; nec
 amittat quidquam, propterea quod non sit talis. Et tantum promerebi-
 tur secularis orans ipsas horas Canonicas, quantum Sacerdos oīās eadem,
 si æqualem habeat Charitatem, & feruore oret æquali. Quoad alios verò
 duos effectus, hoc est, satisfactionem pro pœnis nostrorum peccatorum;
 & impetrationem recentium gratiarum ac donorum multum inter eas
 orationes interest. Nam particulares & priuatæ orationes non satisfacient
 pro pœnis debitis, nisi orans ipse sit in gratia apud Deum; ac proinde se-
 cularis existens in peccato mortali, etiamsi Canonicas Horas legat, non
 soluit sua debita: imò etiamsi illas offerat pro alio iusto, aut pro anima-
 bus purgatorij, non profunt illis. Et sæpè non impetrant, quod petunt;
 quia orantibus desunt conditiones necessariae, vt exaudiantur. Orationes
 autem publicæ vtrumque effectum & fructum habent per excellentiam
 eo modo, que superius de orationibus Missæ dictum est: etiamsi sacerdos
 sit peccator: & nominatim quoad ipsam impetrationem: propterea quod
 eas orationes dicat in persona Ecclesiæ: cuius preces Dñs noster exaudit;
 quia tanquam sponsam suam eam diligit, etiamsi Ministrum ipsum oderit,
 & orationes rejiciat, quas proprio suo nomine ipse obtulerit.

EXACTIVS hoc ipsum intelligitur, si discurremus per conditiones
 necessarias ad hoc, vt oratio infallibiliter impetret, quod petit, iuxta pro-
 missionem à Christo ipso Domino nostro factam. *Prima* est, vt res, quæ
 petitur, bona sit ac necessaria, aut expediens ad salutem consequendam.
 Si enim res sit praua, quæ petitur; etiamsi tantum sit leuis culpæ; peccatum
 esset graue illam à Deo petere. Est enim grauissima in eius bonitatem in-
 iuria, petere ab eo vt auctor sit qualiscunque peccati.

Et quan-

Tract. 1. c.
5. § 3.I.
S. Thomas.
2. 2. q. 83. a.
15.

Suarez to-
mo 2. de Re-
lig. tract. 7.
lib. 1. c. 23.

2

a Matt.
24. 13.

b Matt.
11. 22.
Iacob. 1. 6.

c Matt. 9. 1.

S. Tho. 2. 2.
q. 83. a. 6.
d Psal. 36.
10.
c. Ioan. 3. 23.

f Psal. 118. 10.
g Psal. 38. 3.

3

Et quamvis res petita sit aliàs bona, si illa non expedit saluti spirituali, non est infallibile, quod obtinebitur; quia Christi promissio non extendit ad talem. Et hoc nomine Ecclesiæ orationes dignæ sunt, quæ exaudiantur: quia semper sunt de rebus bonis, & in eo gradu, quæ conducunt ad maiorem Dei gloriam & bonum Fidelium.

SECUNDA conditio est, ut oratio fiat cum *Fide*, & *Spe* siue *Fiducia*. Fides tunc adesse censetur, cum certissimè creditur veritas Diuinæ promissionis; & quod potius a *cælo* & *terra* transibunt, quàm ipsius Christi *proba* præcereant, & promissioni, verboque suo desit. Fiducia in eo consistit firmissimè absq; vlla dubitatione, aut titubatione speremus, quòd Deus Dominus noster concedet nobis, quæ petimus, promissionis suæ pacta si deliter obleruans. Viramque hanc virtutem coniunxit ipse Christus Dominus noster, & S. Iacobus eius Apostolus, cum dixit: ut *postulemus in Fide, nihil haesitantes*. ob quarum virtutum defectum multæ particulares orationes non exaudiuntur. Orationes autem publicæ Ecclesiæ, nunquam hoc defectu laborant. In Ecclesia enim nec Fides certa, nec spes firma deesse potest, de veritate & bonitate sponsi sui Christi. Et ita in quâdam oratione Missæ dicit Sacerdos Christo Domino nostro: *ne respicias peccata mea, sed fidem Ecclesiæ tuæ*: propter quam etiam peccatoribus beneficit, sicut sanauit *c Paralyticum propter fidem illorum*, qui illum coram ipso constituerant. Quamuis autem non sit necessaria charitas petentis, ad hoc ut Deus eius exaudiat petitionem, & promissionem suam impleat: quæritiam exaudit peccatores, modò reliquas bonæ orationis condiciones obseruent; nullum tamen est dubium, quin orantis sanctitas plurimum iuuet, ut eius oratio exaudiatur & iuxta votum eius expediat. Propter ea enim dixit Psalmista: *d Oculi Domini super iustos & aures eius in preces eorum*: & S. Ioannes dixit: *e Si cor nostrum non reprehenderit nos, Fiduciam habemus ad Deum, & quæ quæ petierimus, accipiemus ab eo*. Quæ cum ita sint quis in terra sanctior est Ecclesiâ Christi ipsius sponsa? & quis dignior, in quem Deus oculos suos conijciat & aures eius audiant talis sponsæ petitiones? Quamuis autem fiducia nostra non debeat præcipue inniti operibus & meritis nostris; non tamen excidit illa, quæ potius extirpantur solent cor, ut fidat bonitati & liberalitati Dei, quæ præcipuum est fundamentum & fulcrum fiducia nostræ. Camq; te duo illi sancti Reges Dauid & Ezechias, ut oratio sua exaudiretur, allegarint, quod *in toto corde suo ipsum Deum exquisuerint, & quòd g in corde perfecto & in veritate coram ipso ambulauerunt*: potiori iure allegare poterit Ecclesia seruitria & obediens quia quæ ipsi Domino per membra in iustos scilicet præstat; & hunc addeat titulum, ut ipsius orationes exaudiatur.

HVIC Orationis conditioni affinis est tertia, *reuerentia* scilicet & ho-

mitas, quæ illam comitantur: cum de Christo ipso Domino nostro dictum sit, quod *hæc exauditus fuerit pro sua reverentia*; & Ecclesiasticus dixit: quod *in oratio humiliantis se nubes penetrabit, & non discedet, donec Altissimus respiciat*. in qua conditione etiam præcellunt orationes Ecclesiæ: quæ digna est, quæ propter suam reverentiam exaudiatur. Tam propter reverentiam quam ipsa Deo suo exhibet; quam ob reverentiam, quæ sponsæ Christi iure debetur; imò etiam quia quò est maior, eò ipsa se gerit magis humiliter, & in omnibus suis orationibus diffidit sibi, suamque agnoscit miseriam; confidit autem solum titulo illi, quem semper allegat; ut scilicet exaudiatur *Per Dominum nostrum Iesum Christum*, sponsum scilicet ac dilectum suum: sine quo agnoscit se nihil posse; & per quem confidit, se omnia posse. Et ipsemet Christus discipulis suis, cum essent in cœnaculo dixit: *Quodcumq; petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis; & quodcumq; petieritis me in nomine meo hoc faciam, ut glorificetur Pater in filio. Si manseritis in me, & verba mea in vobis manserint quodcumque volueritis petetis, & fiet vobis*. Hoc totum accipit sibi Ecclesia præsens, quæ successit ei, quæ tunc erat in illo cœnaculo; & cum sit semper sancta maneatque in Christo, & Christus in ea: audet petere quicquid vult, quod semper est bonum; & sperat se id obtenturam, quatenus expedit: non ob sua merita tantum; sed propter bonitatem & liberalitatem sponsi sui, & propter reverentiam & humilitatem, quam ipsemet sponsus habuit: quam ipsa applicat sibi.

QUARTA orationis conditio est *Perseverantia*: ita ut nunquam cessemus, nec deficiamus à multiplicandis orationibus donec exaudiamur; & impetremus, quod petimus. Solet enim Deus iustissimis ex causis id differre, ut in alio loco explicuimus. Et necesse est: *nunquam deficere*, ut ipsemet Christus monuit, ad ducto exemplo *viduæ venientis ad iudicem, qui per multum tempus nolebat eam audire*: quia tamen *illa molesta ei erat, tandem obtinuit ab eo quod petebat*. Quæ autem hæc vidua est, ait S. Augustinus, nisi Ecclesia Catholica, quatenus eius sponsus Christus in cœlum ascendens, ab ea discessit, eam relinquens in hoc exilio? Cumque semper persecutionem à suis aduersarijs patiatur, & in suis filijs continuè auxilio indigeat: semper gemit, & nunquam cessat. Ac propterea constituit ministros, qui omnibus horis diei & noctis hoc orandi officium obeant, ut ipsorum præsentia dignam eam reddat, quæ exaudiatur.

DENIQUE licet aliqui ex sanctis senserint promissionem infallibilem, quod orationes nostræ sint exaudiendæ; intelligendam esse tantum cum pro nobis ipsis petimus; non autem ita cum pro aliis. Hoc tamen non nocet Orationibus Ecclesiæ. Cum enim illa sit omnium fidelium Congregatio: cum illa pro suis fidelibus orat, etiam censetur pro se ipsa orare: ideoque hoc nomine etiam est exaudienda. Et quando

h Hebr. 5. 7.
i Eccli. 35. 22

h Ioan. 14. 13.
16. 7.

4

in Luc. 18. 2

Lib. 2. 99.
Evang. 6. 45
tomo. 4.

S. Tho. 2. 2.
q. 83. a. 15. 5
16.
Ex S. Aug.
Tract. 73. 5
102. in Ioan.

Lib. 5 in c. 3
Luca.

orat pro infidelibus, etiam pro se ipsa orat: nam propriam dilatacionem petit per conseruationem eorum, pro quibus orat. Adde, quod (S. Ambrosius dixit) non est, cur Saluatoris promissio angustetur & contrahatur ad petitionem orantis pro seipso: cum ipse vniuersim dixerit, se concessurum quidquid peteretur. Promissiones autem fauorabiles Principis & dede immensi, non coarctanda, sed amplificanda potius sunt ad omnem multitudinem, quam ipsa sonant: siue quisque pro se petat, siue pro alijs. Non enim minus tibi dari censendum est, quod pro alijs petis, quam si pro ipso petas: cum vtrumque in tui gratiam concedatur. Sicut Angelus quidam dixit S. Paulo oranti pro suis socijs, qui erant in periculo pereundi in tempestate: *n donauit tibi Deus omnes qui nauigant tecum.* Cum igitur Ecclesia sit quasi nauis, in qua omnes fideles nauigamus, si omnes oremus pro *inuicem ut saluemur*, sicut dixit S. Iacobus Apostolus: Deus oranti dabit salutem eorum, pro quibus orat.

n Actuum
27. 24.
o Iacob. 5. 16

CAP. V. T. IV.

UTILITATES ET COMMODA ORATIONIS, QUAE FIT A MULTIS SIMUL IN VNO Loco manentibus vnus pro omnibus orat.

Multis simul in vno loco manentibus vnus pro omnibus orat.

X HIS QUAE PROXIMO CAPITE diximus de vtilitatibus & commodis orationis communis, quae fit nomine totius Ecclesiae, deducere licet etiam commoda orationis multorum fidelium, qui ob aliquas speciales causas in vnum locum conueniunt ad orandum, sicut in primaeua Ecclesia conueniebant propter occurrentes necessitates. Et cum conuenissent semel Apostoli cum

n Actuum
4. 24. 3.

aliquot fidelibus, ait S. Lucas, eos a *unanimitate leuasse vocem ad Deum*, tantoque feruore spiritus, ut locus totus *moeretur*, in quo erant congregati, *& repletos omnes fuisse spiritu S.* ex quo apparet efficacitas & excellentia huiusmodi orationis, quae fit a multis simul. Quae deduci potest, *Primum* ex speciali Christi Domini nostri assistentia, qua sic orantibus adest, implet quod promissit: *b si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est. Vbi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Quomodo autem est in medio eorum, nisi tanquam Mediator, ut exaudiantur, & tanquam protector, ut iuuat eos petere cum feruore & fiducia? *Huc* accedit, quod vna Charitatis, quam ostendunt, dum conueniunt ad simul orandum, sit in signis dispositio, ut eorum oratio exaudiat: valde enim placet Domino nostro fidelium concordia. Ac propterea in oratione quam omnibus prescripsit, voluit vocari *Pater*, & quidem non meus sed *nosfer*: sic eis significans, debere ipsos coniu etos & vnitos viuere, sicut fratres absq; vlla ab inuicem dissensione, & si qua forte esset, oportere eam remouere ante ipsam orationem, ac propterea in eadem oratione adiunxit: *sicut & nos dimittimus*

I
b Mat. 18.
19.

2
c cap. 6. 9.

debetur